

Sygn. akt XI W 6935/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2015 roku, 08 grudnia 2015 roku, 04 stycznia 2016 roku w W.

sprawy **A. G.**

syna A. i U.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 17 czerwca 2014 roku o godz. 11:37 na ul. (...)

w W., kierując pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...),

orzeka

I. obwinionego **A. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk, art. 624 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, zaś w pozostałym zakresie zwalnia obwinionego od zapłaty kosztów sądowych.

Sygn. akt: XI W 6935/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2014 r. o godz. 11:37 w W. przy ul. (...), A. G., poruszając się samochodem marki H. o numerze rejestracyjnym (...), który jest jego własnością, nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 tj. „ograniczenie prędkości do 50 km/h”. W ten sposób przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h. Pomiaru prędkości dokonało urządzenie (...), które posiadało aktualne świadectwo legalizacji do dnia 31 października 2014 r. A. G. nie stawiał się na wezwania Straży Miejskiej oraz nie złożył pisemnego oświadczenia w tej sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatkę urzędową (k. 1-3), dokumentację fotograficzną (k. 4), świadectwo legalizacji (k. 5), wezwanie (k.6), nieodebrane wezwanie (k. 7), wezwanie (k. 8), zwrotne poświadczenie odbioru (k. 9), wezwanie (k. 10), zwrotne poświadczenie odbioru (k. 11), pismo do Urzędu Miasta wraz z wnioskiem o wydanie dowodu osobistego (k. 45-46), wizerunek (k. 47), płyta (k. 50-51), opinię (k. 64-68), opinię uzupełniającą (k. 77-81).

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony A. G. w toku czynności wyjaśniających oraz na rozprawie w dn. 22 października 2015 r., 08 grudnia 2015 r., 04 stycznia 2015 r. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. W ocenie Sądu odmowa składania wyjaśnień przez obwinionego, jest odzwierciedleniem jego linii obrony, polegającej na pozostawieniu oskarżycielowi publicznemu inicjatywy w toku postępowania sądowego.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci opinii i uzupełniającej opinii wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań antropologicznych biegłego antropologa, który porównał poszczególne cechy morfologiczne głowy i twarzy wizerunku obwinionego A. G. oraz fotografii NN mężczyzny zza kierownicy marki H. o numerze rejestracyjnym (...). Biegły antropolog określił podobieństwo tychże wizerunków na poziomie średnim. Oznacza to, że analizowane cechy mogą wykazywać pojedyncze rozbieżności, ale nie można z przyczyn technicznych rozstrzygnąć, czy wynikające różnice są rzeczywiste, i co za tym idzie nie można na podstawie tych dyskretnych różnic wykluczyć danej osoby. Sąd uznał, że uzupełniająca opinia biegłego jest jasna, logiczna i w ocenie Sądu brak jest podstaw do jej zakwestionowania. Pierwsza opinia zawierała w swojej treści wzajemnie wykluczające się stwierdzenia, które biegły zgodnie z treścią postanowienia Sądu w przedmiocie dopuszczenia uzupełniającej opinii, wyeliminował. Uzupełniająca opinia biegłego antropologa nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, które by podważały jej wiarygodność. Co prawda biegły w treści opinii uzupełniającej błędnie wskazał, że porównał podobiznę A. G. z kierującym samochodem M. (k.79) a nie H., jednakże porównując dokumentację fotograficzną, na której zarejestrowano popełnienie wykroczenia przez kierującego pojazdem marki H. (k.4) z wycinkiem fotografii (k.79) stanowiącym materiał porównawczy, bez wątplenia należy przyjąć, iż biegły przez oczywistą omyłkę wskazał inną markę samochodu. Wskazany bowiem wycinek fotografii pochodzi z dokumentacji fotograficznej, stanowiącej materiał dowodowy w niniejszej sprawie.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3), dokumentacji fotograficznej (k. 4), świadectwa legalizacji (k. 5), wezwania (k.6), nieodebranego wezwania (k. 7), wezwania (k. 8), zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 9), wezwania (k. 10), zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 11), pisma do Urzędu Miasta wraz z wnioskiem o wydanie dowodu osobistego (k. 45-46), wizerunku (k. 47), płyty (k. 50-51). Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Przechodząc do oceny prawnej zachowania obwinionego, Sąd uznał, iż wyczerpało ono znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 92a kw.

Wykroczenie z art. 92a kw popełnia ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Zgodnie z § 27 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji znak B-33 „ograniczenie prędkości” oznacza zakaz przekraczania prędkości określonej na znaku liczbą kilometrów na godzinę, w tym przypadku 50 km/h.

Sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy uznał, że A. G. popełnił zarzucany mu czyn. Zdaniem Sądu pojedyncze rozbieżności, wynikające z porównania przez biegłego wizerunków, stanowią – jak wskazał biegły – jedynie niewielkie odmienności w ukształtowaniu linii owłosienia czołowego oraz barwie włosów, które wynikać mogą z progresji wiekowej lub warunków ekspozycji. Sąd uwzględnił fakt, że w innej pozycji pozostaje osoba, której wykonuje się fotografię do dowodu osobistego, w innej pozycji zaś jest uwidoczniiony kierowca, któremu zdjęcie zostało zrobione przez urządzenie samoistnie rejestrujące pomiar prędkości. Sąd we własnym zakresie porównał wskazane wizerunki oraz osobę obwinionego, który uczestniczył w rozprawie sądowej i w oparciu o analizę opisową

poszczególnych cech morfologicznych, którą przeprowadził biegły uznał, że to A. G. samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw. Zdaniem Sądu to A. G. prowadząc samochód marki H. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 17 czerwca 2014 r. o godz. 11:37 w W. przy ul. (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 tj. „ograniczenie prędkości do 50 km/h” przekraczając dozwoloną prędkość o 27 km/h.

Zdaniem Sądu czyn obwinionego był szkodliwy społecznie. Obwiniony przekroczył prędkość w biały dzień, w godzinach dużego ruchu drogowego co powinno motywować obwinionego jako kierowcę, do tym bardziej ostrożnej jazdy.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd uznał, iż obwiniony nie przestrzegając dozwolonej prędkości miał świadomość, że jego zachowanie stanowi wykroczenie. W związku z czym należy uznać, że popełnił zarzucany mu czyn umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Odnosząc się natomiast do wniosku formalnego obwinionego w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 2 § 1 kw, złożonego na rozprawie w dniu 04 stycznia 2016 roku przez obwinionego, wskazać należy, iż zgodnie z nowelizacją ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012, poz.1137) Straż Miejska od dnia 01 stycznia 2016 r. nie ma uprawnień do ewidencji urządzeń samoczynnie ujawniających i rejestrujących naruszenie przepisów ruchu drogowego oraz kontrolowania kierujących naruszających przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego. Natomiast stosownie do treści art. 17§3 kpw (...) strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. Oznacza to, że w sprawach wszczętych przed dniem 01 stycznia 2016 r. dotyczących wykroczeń, zarejestrowanych przez urządzenia samoczynnie rejestrujące naruszenie przepisów ruchu drogowego Straż Miejska nadal ma uprawnienia oskarżyciela publicznego. Zatem brak jest podstaw do umorzenia postępowania w tej sprawie.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze iż ustawodawca przewidział za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw karę grzywny. Zgodnie z treścią art. 24 kw grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 zł, zaś wymierzając grzywnę, bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Sąd wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenie obciążył obwinionego grzywną w wysokości 200 złotych, tj. oscylującą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Sąd uwzględnił fakt, że obwiniony jest osobą bezrobotną, jednakże młodą, po studiach, w związku z czym posiada predyspozycję do tego, by przy dołożeniu staranności uiścić zasądzoną grzywnę. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni swój cel w zakresie prewencji zarówno indywidualnej jak również generalnej.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk, art. 624 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.). W pozostałym zakresie Sąd zwolnił obwinionego od zapłaty kosztów sądowych. Sąd uznał, że obciążenie obwinionego kosztami sporządzonej przez biegłego opinii byłoby zbyt uciążliwe, z uwagi na jego sytuację materialną, w związku z tym orzekł jak wyżej.